

længe Forbudet varer, at borttage det i Forbudet omhandlede Materiale, men da Overtrædelsen er privat Paatale undergiven, er der ingen andre end ham selv, der kan anlægge Sag, undtagen i det enkelte Tilfælde, hvor en Forpagter muligvis kan gøre det. Jeg tror, at det høje Ting i Virkeligheden vil give mig Ret i, at Lovbestemmelsen i saa Henseende er et dødt Bogstav.

Disse Forbedringer har jeg anerkendt, men samtidig udtalte jeg min Betænkelighed lige overfor enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, og da særlig Bestemmelsen i § 1, vedrørende den tørre Strandbred, idet det nemlig er bestemt, at naar Forbud nedlægges, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred. Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen), som sidste Gang havde Ordet i denne Sag, omtalte denne Bestemmelse og udtalte, at han ikke troede, at det var rigtigt at gøre en saadan Indskrænkning i Ejersens Raadighed over selve Strandbredden. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) omtalte ogsaa Spørgsmaalet, men han forsvarede denne Bestemmelse i Lovforslaget, idet hans Raisonnement gik ud paa, at det jo var en frivillig Sag fra vedkommende Ejers Side at forlange Forbud nedlagt, men hvis han forlangte det, maatte han ogsaa paatage sig den Servitut, som derved blev paalagt hans Ejendom, og det ærede Medlem fandt ikke, at der paa nogen som helst Maade kunde siges at være gjort Indgreb i Ejendomsretten. Jeg lyttede med Interesse til det ærede Medlems Raisonnement, idet jeg havde de bedste Ønsker om, at man ved Forhandling kunde komme over dette Punkt, og jeg, for saa vidt som det kunde vises, at der fra et juridisk Standpunkt ikke var Betænkeligheder ved at gaa ind paa denne Forandring, meget gerne vilde søge at komme til en Overenskomst paa dette Punkt. Denne Bestemmelse, som altsaa vedtoges i sidste Samling, har nu ved et Ændringsforslag i det andet Ting — det eneste Ændringsforslag af nogen Betydning, som er vedtaget af det andet Ting — faaet en ganske anden Karakter. Det hedder nemlig nu, som ærede Medlemmer ville kunne se, i Forslagets § 1, 5te Linie fra oven: „En lignende Adgang til at begære Forbud nedlagt skal tilkomme Besiddere af Ejendomme, som vel ikke grænse umiddelbart til Stranden, men om hvilke det oplyses, at de ere særlig udsatte for Beskadigelse fra Havet.“ Nu forekommer det

mig, at efter at denne Ændring er indført, kan det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds's Raisonnement ikke længer holde Stik. Thi nu er det altsaa tilladt tredje Mand at forlange Forbud nedlagt paa min Ejendom og eventuelt faa det stadfæstet gennem højere Instanser. Det gør det efter min Opfattelse mere betænkeligt at gaa ind paa Bestemmelsen om den tørre Strandbred. Det forekommer mig ogsaa, at Ændringen fra et andet Synspunkt er uheldig, idet den kun omfatter de Besiddere af Ejendomme, som ikke grænse umiddelbart til Havet. Jeg ser ikke nogen som helst Grund til det, det er mig uforstaaeligt, at man ikke, naar man vil gøre denne Ændring, tillige har medtaget de Ejendomsbesiddere, som grænse til Havet, idet det dog maa siges, at de have endogsaa stor Interesse i, at Forbudet kan blive nedlagt paa længere Kyststrækninger, da det jo ofte praktisk set vil vise sig, at et Forbud, der kun bliver nedlagt lige ud for enkelte Ejendomme, ikke er tilstrækkeligt til at værne Kysten imod den Fare, den er udsat for at lide fra Havets Side.

Jeg har kun villet gøre disse Bemærkninger om det i det andet Ting indførte Ændringsforslag og skal ikke ellers komme ind paa Lovforslaget i Henhold til mine Ytringer, at Forhandlingen i sidste Samling jo ligger saa forholdsvis nær ved Forhandlingen i Dag.

Jeg skal endnu kun tillade mig her at fremdrage en enkelt Begivenhed, som har influeret en Del paa hele min Opfattelse af dette Spørgsmaal. Jeg sigter her til den Storm, som fandt Sted den 5te December, og som har anrettet overordentlige Ødelæggelser paa hele Kysten fra Kjøbenhavn Nord efter, Nord for Helsingør op forbi Hornbæk. Denne Storm har mindet os om, hvor svage vore Kyster ere, og hvor ganske uforsvarligt det er at svække det Værn, som fra Naturens Side er givet vore Kyster, og den har ogsaa mindet os om, at Loven af 23de Januar 1862 er ganske utilstrækkelig til at værne dem. Optagningen af de i Loven omhandlede Materialer, nemlig Sten, Ler, Sand og Grus, er nu fra at være Næringsvej, som drives af Smaafolk med smaa Fartøjer og Redskaber, de kunne magte med Haanden, gaaet over til at være en Næringsvej, som maa kaldes industriel, idet den drives af Aktieselskaber og med Dampfartøjer. Det er denne Form for Udnyttelsen af Materialet i Strandbunden, som efter min Opfattelse gør, at man bliver nødt til at skride til andre Bestemmelser, navnlig Bødestemmelser, end dem,